

βλαστήμι τό, Πελοπν. (Μεσσ.) — Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 86 βλαστήμ' Μύκ. βλαστήμις τό, Πελοπν. (Μεσσ.)
Ἐκ τοῦ ρ. β λ α σ τ η μ ῶ.

Β λ α σ τ ῆ μ ι α 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Τὰ βλαστήμια, οἱ κλάψες αὐξάνουν ὁλόγυνρά του, ἡ καρδιά του φουσκώνει Μποῆμ ἔνθ' ἄν.

βλαστήμια ἡ, βλαστημία Εὐβ. (Ἀνδρων.) Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βλαστημιά πολλὰ. βλαστήμια κοιν. φλαστημιά Καλαβρ. (Μπόβ.) βλαστήμια Τσακων. γλαστημιά Ρόδ. βλαστ'μιά Πάρ. (Λεῦκ.) κ.ά. βλαστ'μιά Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. βλαστημὲ Ἰκαρ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. β λ α σ τ η μ ι α. Ὁ τονισμὸς κατ' ἀναλογ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,101 κέξ. Ὁ τύπ. β λ α σ τ η μ ι α καὶ παρὰ Σκλάβω Συμφορ. Κρήτης στ. 211 (ἐκδ. Wagner σ. 59) «κ' ἔναι μεγάλη βλαστημιά νὰ λέγουν τέτοιον πρῶγμα».

1) Ἡ κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγίων ἡ τῶν θείων καὶ ἱερῶν ὕβρις, βλασφημία κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Βλαστήμια βαρεῖα - μεγάλη - μικρὴ - φοβερὴ κττ. Ἀρχισε τοῖς βλαστήμιες κοιν. Ἀρκίνησε τοῖς βλαστημίες Εὐβ. (Ἀνδρων.) Ἀσ' τ' βλαστήμια νὰ δῆς προκουπὴ Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἡ βλαστημία τρανὸν ἁμαρτίαν ἔν' Τραπ. Ἐκεῖ ζοῦνε ὅλοι ἀγαπημένοι, ἐδῶ μέσα ἐμεῖς ὅλο βροσιά, βλαστήμια ΓΞενοπ. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ. 1,53 || Φρ. Ἐχ' τὴ βλαστήμια ψουμὶ τσ' ἀλάτ' (εἶναι πολὺ βλάσφημος) Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀσ' σὰ βλαστημίας ἀτ' ἄν' κ' ὁ κοῦται (τὸν βαρύνουν τόσο πολὺ αἱ βλασφημίες του, ὥστε δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν σηκώσῃ, δηλ. εἶναι καθ' ὑπερβολὴν βλάσφημος) Χαλδ. Ἐπάτεσεν τὰ βλαστημίας (ἤρχισε βλασφημιῶν) Τραπ. Χαλδ. || Γνωμ. Ἀξίζει 'ς τὴν ὥρα μὲν βλαστήμια παρ' ὅσον ἀξίζουν ἐκατὸν Κύριε ἐλέησον! (ἐν δεδομένῃ στιγμῇ ἀντίθετος τῆς κανονικῆς ἐνέργεια ἐπιτυχᾶναι πολλάκις τὸ προσδοκώμενον) Χίος. || Ποίημ.

Ἐφρυγ' ἐκεῖθε μοναχός, τὰ μάτια του σηκώνει καὶ μὲν βλαστήμια ἀνέκουστη 'ς τὸν οὐρανὸν καρφώνει ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,75. Συνών. ἀποτιμία 2, βλαστήμια, βλαστημησιὰ 1, βλαστήμι. 2) Ὑβρις, ἐξυβρισίς, κακολογία Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πόντ. (Οἶν.): Ἐνα σωρὸ βλαστημιές μου 'περε Κρήτ. Δὲ βαστῶ βλεθ' ν' ἀκούω 'ς τοὶς βλαστημιές ποῦ μου κάνει αὐτόθι. || Φρ. Ἀκούω βλαστημίας (καθυβρίζομαι, κακολογοῦμαι) Οἶν. Οὐλον βλαστ'μινές κ' ξύλου (διαρκῶς ὕβρεις καὶ δαρμοὶ) Χαλκιδ. Τοῦ δίνω βλαστημιά (τὸν ὑβρίζω διαρκῶς) Κύθν. Συνών. ἀποτίμια, ἀποτιμία 1, βλαστήμια, βλαστημησιὰ 2. 3) Ἀρά, κατάρα σύνθηθ.: Πιάνει ἡ βλαστήμια τῶν γονεῶν. Ἐπιασε ἡ βλαστήμια τῆς μάνας του. Ἐπεσε 'ς τὸ κεφάλι του τρομερὴ βλαστήμια. Τὸν κυνηγάει ἡ βλαστήμια τοῦ πατέρα του. || Φρ. Τρώει βλαστήμιες (τὸν καταρῶνται) σύνθηθ. || Ποίημ.

Κατάρες λέει 'ς τὴ μοῖρα του, βλαστημιές 'ς τὴ δουλειά του ΙΖερβοῦ Τραγούδια 46,12. Συνών. ἀφορισμὸς 2, κατάρα.

βλαστημιάρης ἐπίθ. σύνθηθ. βλαστημάρης Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Θηλ. βλαστημάρια Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) βλαστημάρου Πόντ. (Κοτύωρ.) βλαστημάραινα Πόντ. (Τραπ.) βλαστημάρην Πόντ. (Τραπ.) Οὐδ. βλαστημάρικο σύνθηθ. βλαστημάρ'κον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. β λ α σ τ ῆ μ ι α καὶ τῆς καταλ. - ι α ρ ι ς.

Ὑβριστὴς τῶν θείων, βλάσφημος ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀφοριστέας, βλαστημιάρης, βλαστημέας, βλάστημος 1, ἀντίθ. ἀβλάστημος.

βλαστημίδι τό, ΠΝιρβάν. Ἀγριολούλ. 54 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. βλαστ'μίδ' Μακεδ. (Σέρρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. β λ α σ τ η μ ῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἰ δ ι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 168 κέξ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Πλησμονὴ βλασφημιῶν, συνεχῆς καὶ ἔντονος βλασφημίας ἔνθ' ἄν.: Πρῶι πρῶι ἀρχισες τὸ βλαστημίδι Λεξ. Δημητρ. Εἶχε τὴ συνήθεια νὰ βάζῃ πάντα μεοῖτες 'ς τὸν ἄγιο γιὰ τὴν ψυχὴ του, ἐπειδὴ δὲν εἶχε μοῦτρα νὰ παρακαλέσῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ βλαστημίδι ποῦ τοῦ τρανοῦσε ὁλημεροῖς ΠΝιρβάν. ἔνθ' ἄν. Πβ. β ρ ι σ ῖ δ ι.

βλαστημοθεάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. β λ α σ τ η μ ο θ ε ῖ.

Βλασφημῶ τὸν Θεὸν καὶ ἀπλῶς βλασφημῶ: Ἀ ταχυτέρου ὥς τὸ βράδν βλαστημοθεάζει. (Α=ἀπό).

βλαστημοθεῖ τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. β λ α σ τ ῆ μ ι α καὶ Θεός.

Βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ γενικώτερον βλασφημία.

βλάστημος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. β λ α σ τ η μ ο ς.

1) Β λ α σ τ η μ ι α ρ ι ς, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Βλάστημος ἄνθρωπος, Βλάστημη γυναῖκα. 2) Ὁ καθ' ἑξιν τοὺς ἄλλους ὑβρίζων, ὑβριστὴς Λεξ. Δημητρ.

βλαστημῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βλαστ'μῶ βόρ. ἰδιώμ. βλαστ'μῶ πολλὰ. β. ἰδιώμ. γλαστημῶ Ρόδ. βλαστημῶ Λέσβ. (Πλομάρ.) βλαστημοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. βλαστ'μοῦ Σάμ. βαστημοῦ Τσακων. βαστηνοῦ Τσακων. βλαστημῶ σύνθηθ. βλαστ'μάον βόρ. ἰδιώμ. βλαστ'μάον πολλὰ. β. ἰδιώμ. φλαστημῶ Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) βλαστημῶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβλαστημῶ Πελοπν. βλαστημίζω Πειρ. κ.ά. φλαστημίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) βλαστ'μίζου Μακεδ. (Βογατσ.)

Τὸ μεσν. β λ α σ τ η μ ῶ, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. β λ α σ τ η μ ῶ κατ' ἀνομ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 436.

1) Ὑβρίζω τὸν Θεόν, τοὺς ἀγίους καὶ γενικῶς τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Βλαστημῶ τὸ Θεὸ - τὴν Παναγιά - τοὺς ἀγίους κττ. κοιν. Καὶ ἄνευ ἀντικειμένου κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Δὲν κάνει νὰ βλαστημῆς. Μ' ἀναγκάζεις νὰ βλαστημήσω κοιν. Βαρέα βλαστημῆ Ὁφ. Χαλδ. || Παροιμ. Λές Κύριε ἐλέησον καὶ σοῦ λέν βλαστημήσεις (ἐπὶ συκοφαντικοῦ χαρακτηρισμοῦ ἀγαθῶν πράξεων ὡς ἐγκληματικῶν) Ζάκ. || Ποίημ.

Ἀλῆ-πασῶ, μὴ βλαστημῆς, θυμήσου πῶς ὑπάρχει

ἓνας Θεὸς καὶ τῷδωκα σήμερα τὴν ψυχὴ μου

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 65. β) Ὑβρίζω νεκροὺς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Βλαστημῆ τ' ἀποθαμένους. Ἐβλαστημέσεν τὸν κύρι μ' (ἐνν. νεκρὸν ὄντα). Συνών. ἀνασκάφτω 2. 2) Λέγω εἰς τινα λόγους ἀρατικούς, δυσσιώνους, κακοὺς, καταρῶμαί τινα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Βλαστημῶ τὴ μοῖρα μου - τὴν τύχη μου - τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ γεννήθηκα κοιν. Τοῦνι βλαστημάαν' οἱ γουνέοι εἰς κ' δὲν ἔκαμ' προκουπὴ Εὐβ. (Στράπον.) Τοῦ πάινι οὐλον μπήξει τοῦ πιδί, τώρα ποῦ ἀρρώστῃσι βλαστημιέτι μαναχὴ τῆς αὐτόθι. || Φρ. Κάμε το αὐτὸ καὶ βλαστήμα με (ἀσφαλῶς δὲν θὰ μετανοήσῃς) κοιν. Βλαστήμα τα (ἐπὶ δυσαρέστων γεγονότων, οἶον: Πῶς τὰ περναῖς; — βλαστήμα τα, δηλ. οὐχὶ καλῶς. Ἐτσι ποῦ καταντήσαμε, βλαστήμα τα, δηλ. οὐδεμία θεραπεία κττ.) Βλαστήμα τα καὶ λιβάνιζε τα (συνών. τῇ προη-

ρουμένη, συνών. φρ. μούντιωσέ τα, φασκέλωσέ τα) κοιν. || Παροιμ. Βλαστήμα, διάκο, τὸν παπᾶ (πρὸς τοὺς ἐκτρε-
πομένους εἰς κατάρας, ὅταν πάθουν τι, χωρὶς νὰ φροντί-
σουν νὰ εὗρουν τὸν αἴτιον αὐτοῦ) Χίος. || Ἄσμ.

Ἀγάπα με, βλαστήμα με, κάνε πῶς δὲ μὲ θέλεις
νὰ λένε κ' οἱ γειτόνοι μας πῶς τὸ κακό μου θέλεις
Κρήτ.

Ἐτσά μου δίδ' ὁ λοῖσμός τοῦ ἡλίου ν' ἀκλουθήξω
νὰ πᾶ' νὰ βρῶ τὴ μοῖρα μου νὰ τήνε βλαστημήξω
αὐτόθι.

Βαρέθηκε ἡ φτωχολογιά κ' οἱ μεροδουλεῦτᾶδες,
τὸν ἡλιοῦ βλαστημάγανε, τὴν κόρη βλαστημᾶνε
Εὐβ.

Τὴ δύχη μου θὰ πᾶ' νὰ βρῶ νὰ τήνε βλαστημήσω,
ἵατι οὐ τόπον ἄβολο μ' ἔβαλε ν' ἀγαπήσω

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Καὶ μέσ. Πελοπν.: Ἄσμ.

Ἐπῆγα καὶ τὴν εὐρηκα ἔς τὴν κλίνη ποῦ κοιμᾶτο
καὶ καλημερίζω τὴν | καὶ μ' ἀβλαστημήχηκε.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί γέροντ. στίχ. 173 - 4 (ἐκδ.
Wagner σ. 111) «πρέπει λοιπὸν ἡ καθεμιά νὰ καλοδια-
λέγη, | διατὶ πολλὰς καὶ βλαστημοῦν τὴν μοῖραν τες καὶ
κλαίγουν». Συνών. ἀποτιμῶ 2, ἀτιμάζω 4, βαρυ-
καρδίξω 2β, καταρειέμαι. 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὀρκί-
ζομαι Κρήτ.: Βλαστήμηξέ μου νὰ σοῦ τὸ πιστέψω. Μὴ βλαστη-
μῆς, μὰ πιστεύω σοῦ το. Ἐβλαστημήχηκα νὰ μὴ δοῦ ξαναμι-
λήσω. Βλαστημημένος εἶμαι νὰ μὴ σοῦ ξαναμιλήσω. || Ἄσμ.

Κ' ἐτότ' ἐβλαστημήξασι κἄνεις νὰ μὴν ξανάρθῃ
νὰ κατοικήσῃ ἔς τὰ Σφακιά τὰ ἴδια γὰ νὰ πάθῃ.

Συνών. ἀτιμῶν 2, ὁμῶν 2, ὀρκίζομαι (ἰδ. ὀρκίζω)
ὀρκῶνομαι (ἰδ. ὀρκῶν). 4) Ταλανίζω, οἰκτίρω τινά
Πελοπν. (Δημητσάν.): Παροιμ. Μὴ βλαστημῆς τὸν καβαλλάρι
ποῦ κρέμονται τὰ πόδια του (εἶναι ἀνάξια λόγου μικρὰ ἀτυ-
χήματα ἀνθρώπου κατὰ τὰ λοιπὰ εὐτυχοῦντος). 5) Ἀγα-
νακτῶ, δυσανασχετῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόρινθ. Τρίκκ.):
Ξέρεις τί βλαστημάω, πουλλάκι μου; (τί=διατί) Δούν. Συ-
νών. ἀγαναχτῶ Α 1, ἀραθυμῶ 5.

βλαστημωκοπῶ Κρήτ. Κύθν. Μήλ. Σίφν. βλα-
στημωκοπάω Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστημῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 246 κέξ.

Βλασφημῶ ἀπαύστως ἐνθ' ἄν.: Ὅ,τι ὦρα μ' εἶδενε ἀρ-
χίνηξε γαί μ' ἐβλαστημωκόπανε Κρήτ.

βλάστησι ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βλάστησις.

1) Ἐκφυσις βλαστῶν, βλαστοφυῖα λόγ. σύννηθ.: Τὰ
ἔβρε τὸ χιόνι ἀπάνω ἔς τὴ βλάστησι Λεξ. Δημητρ. 2) Βλά-
στησις φυτῶν ΣΜαρτζώκ. Νέα ποιήμ. 40: Ποιήμ.

Νὰ ὀργώσ'τε κινηθῆτε τὴ γῇ τὴ διασπόμενῃ,

νέα βλάστησι προσμένει ὁ ὁλόξερος ἀγρός.

3) Ἡ χλωρὶς τόπου τινὸς λόγ. σύννηθ.: Ἡ ἄγρια βλά-
στησι τοῦ βουνοῦ Λεξ. Δημητρ.

βλαστὶ τό, Νίσυρ. βλαστρί Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ ἐν
τῷ τύπ. βλαστρί ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λε-
ξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Βλαστός Νίσυρ.: Ἄσμ.

Κι ἄνε ξεπέση τὸ βλαστὶ, πάλε βλαστὶ θενά ν'αι

κ' ἡ ὁμορφιά ἔς τὸν ἀνθρώπο μεγάλη περιουσιά ν'αι

Συνών. βλαστός Α 1. 2) Μεταφ. νέος ἢ νέα εὐσταλὴς
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄσμ.

Ὁμορφοκαμωμένη μου, βλαστρί μ' ἀπ' ἄραιο γλῆμα.
(ἄραιο = ὠραῖον). Συνών. βλαστός Β 1.

βλαστιάζω ἀμάρτ. βλασκιάζω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός.

Βλαστιίζω 1, ὁ ἰδ.

βλάστιασμα τό, ἀμάρτ. βλάσκιασμα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστιάζω.

Ἐκφυσις βλαστῶν, βλάστησις.

βλαστιίζω Εὐβ. (Καλύβ. Κάρυστ.) Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.
Κύθηρ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 40 — Λεξ. Περίδ. Δημητρ.
βλαστῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός.

1) Ἐκφύω βλαστούς, βλαστάνω Εὐβ. (Καλύβ. Κάρυστ.)
Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθηρ. — Λεξ. Περίδ. Δημητρ.: Ἡ
γῆς βλαστιίζει Κύθηρ. Ἀρχίσαν καὶ βλαστιίζουν τ' ἀμπέλια
Καλύβ. Κάρυστ. Συνών. βλαστιάζω, βλαστῶνω,
ξεβλασταρώνω. 2) Φύομαι Κύπρ. — ΚΠασαγιάνν.
ἐνθ' ἄν.: Ἀν' ἐν βρέξῃ ὁ οὐρανός, χόρτον ἐν βλαστᾷ Κύπρ.
Εἶχε καὶ καρπερὸ περιβόλι ἢ βάρδια, ὅπου ἐβλάστιζαν ἀπει-
ρες συκεῖς ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. || Παροιμ. Ὅσο μισῶ τὰ
κάρδια ἔς τὰ γένεια μου βλαστοῦσιν (ὅτι δυσκόλως ἀπαλ-
λάσσεται τις ἐκεῖνον, ὅπερ ἀποστρέφεται, συνών. παροιμ.
ὅσο μισῶ τὰ λάχανα ἔς τὰ γένεια μου φυτρώνουν)
Κύπρ. Συνών. φυτρώνω.

βλαστικὸ τό, Καππ. (Ἀνακ. Φερτ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. βλαστικός = ὁ ἔχων τάσιν πρὸς
βλάστησιν.

Τὸ φυτὸν ὠκιμον τὸ βασιλικόν. Συνών. βασιλικός
Β 13.

βλαστοκόμμα τό, Εὐβ. (Χαλκ.) βλαστοκόμμα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστοκόφτω.

Ἡ ἀποκοπὴ τῶν ἄκρων τῶν καρποφόρων βλαστῶν
τῆς ἀμπέλου. Συνών. ἀργολόγημα, βλαστοκόπη-
μα, βλαστολόγημα 2, βλαστολόγι 2.

βλαστοκόπημα τό, ΠΓεννάδ. 80 — Λεξ. Περίδ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστοκοπῶ.

Βλαστοκόμμα, ὁ ἰδ.

βλαστοκοπῶ Πελοπν. (Δημητσάν. Καρίτ. Στεμν.
Τρίκκ.) — Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.
βλαστοκουπῶ Σάμ. (Μαραθόκ.)

Τὸ μεταγν. βλαστοκοπῶ.

Ἀποκόπτω τοὺς ἄκρους ἢ ἀργούς καὶ ἀχρήστους βλα-
στοὺς τῆς ἀμπέλου ἢ καὶ ἄλλων φυτῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν
καρποφόρων βλαστῶν αὐτῶν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γὰ βάλε νεοὺς τῶαι σκάψε με, γέρονς τῶαι κλάδεψέ με,

βάλε κορίτῃα ἀνύπαντρα τῶαι κορφοκόπησέ με,

βάλε γριῖες μισόκοπες τῶαι βλαστοκόπησέ με

Τρίκκ. Συνών. ἀργολογῶ (Ι) 1, βλασταρολογῶ, βλα-
στοκόφτω, βλαστολογῶ 1.

βλαστοκόφτης ὁ, ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμ-
πέλι 69.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστοκόφτω.

Εἶδη ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων προσβάλ-
λοντα τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς τῆς ἀμπέλου.

βλαστοκόφτω ἀμάρτ. βλαστοκόβω Εὐβ. (Χαλκ.)
βλαστοκούβω Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός καὶ τοῦ ρ. κόφτω.

Βλαστοκοπῶ, ὁ ἰδ.

βλαστολόγημα τό, σύννηθ. βλαστολόγημα πολλαχ.
βλαστονλόγημα βόρ. ιδιῶμ. βλαστονλόγ'μα πολλαχ. βορ.
ιδιῶμ.

